

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1033/2015
15.01.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Андрејевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиоца Ж.М. из Н.С., кога заступа ... Е.В., адвокат из Н.С., против тужене В.п.ш.с.с. Н.С., коју заступају директор Д.Т. и адвокати др С.Б., В.Б., М.Л. М. и Ј.С., сви из Н.С., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2301/14 од 02.03.2015. године, у седници већа одржаној 15.01.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2301/14 од 02.03.2015. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 1617/2013 од 02.06.2014. године усвојен је тужбени захтев и поништено решење тужене о отказу уговора о раду број 1-577 од 12.06.2013. године, тужена је обавезана да тужиоца врати на рад са пуним радним временом на неодређено време, у складу са његовим академским звањем професора струковних студија и избором за ужу научну област, сагласно важећем наставном плану и програму, акредитованом код тужене, да упише у радну књижицу тужиоца радни стаж почев од дана престанка радног односа до дана ступања на рад, као и да тужиоца пријави на обавезно социјално осигурање од дана престанка радног односа до дана враћања на рад и да му накнади трошкове парничног поступка у износу од 70.500,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана пресуђења до исплате.

Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Гж1 2301/14 од 02.03.2015. године одбио као неосновану жалбу тужене и потврдио пресуду Основног суда у Новом Саду П1 1617/2013 од 02.06.2014. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11... 55/14) и оценио да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Неосновано се ревизијом указује и на битну повреду из члана 374. став 1. у вези члана 396. истог закона, учињену у поступку пред другостепеним судом, јер су сви битни наводи жалбе оцењени и образложени побијаном другостепеном одлуком.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је на основу уговора о раду број 1-651 закљученог 16.07.2007. године са правним претходником тужене – В.п.ш. у Н.С.у обављао послове у академском звању професора струковних студија. Анексом број 1. измењен је уговор о раду од 16.07.2007. године тако што је, између осталог, предвиђено и да обављање послова наставника и сарадника у другим образовним установама, без сагласности послодавца, представља тежу повреду радне обавезе и разлог за отказ уговора о раду. Уз сагласност тужене, тужилац је у школској 2011/2012. години обављао допунски рад у В.т.ш.с.с. у 3.. На седници Наставног већа тужене од 05.10.2012. године донета је Одлука којом је тужиоцу и у школској 2012/2013. години одобрено радно ангажовање – допунски рад у В.т.ш.с.с. у 3., ради реализације наставе из предмета Интернет технологије, са укупним оптерећењем од три часа недељно, током летњег семестра. Истом одлуком тужилац је упозорен да поступање супротно условима из ове Одлуке и Правилника о давању сагласности за рад наставника и сарадника на другој високошколској установи представља тежу повреду радне обавезе, која за последицу има отказ уговора о раду. Према календару рада В.т.ш.с.с. у 3. зимски семестар за 2012 – 2013. годину почиње 01.10.2012. године и траје до 27.01.2013. године, а летњи семестар почиње 18.02.2013. године и траје до 01.06.2013. године. На основу Одлуке Наставног већа тужене од 01.10.2012. године тужилац је 01.11.2012. године закључио уговор о допунском раду са В.т.ш.с.с. у 3., ради одржавања наставе из наставног предмета Интернет технологије током летњег семестра у школској 2012/2013. години. Према одредбама уговора о допунском раду, тужилац је требало да ступи на рад дана 28.01.2013. године. Из исказа в.д. директора В.т.ш.с.с. у 3. утврђено је да је помоћник директора наставе ове високошколске установе у октобру 2012. године, без знања и сагласности тужиоца, тужиочево име ставио на распоред испита за школску 2012/2013 годину, објављеном на сајту ове образовне установе, за наставни предмет Интернет технологије у испитним роковима од јануара до октобра 2013. године, између осталог и за испит дана 28.01.2013. године. Тужилац о овоме није имао сазнања, нити је приступио на испит заказан за 28.01.2013. године. Током поступка није било спорно да испит није одржан и да није било пријављених кандидата за полагање испита, а по основу уговора о допунском раду тужилац је радно ангажован на В.т.ш.с.с. у 3. почев од 22.02.2013. године. Због теже повреде радне обавезе описане у упозорењу о постојању разлога за престанак радног односа, која се огледа у радном ангажовању на другој високошколској установи без сагласности тужене В.п.ш.с.с. Н.С., у оквиру које има заснован радни однос, тужиоцу је решењем тужене број 1-577 од 12.06.2013. године отказан уговор о раду. Доношењу наведеног решења претходило је

упозорење послодавца о постојању разлога за престанак радног односа и отказ уговора о раду, на које се тужилац изјаснио.

Полазећи од наведених чињеница, нижестепени судови су правилном применом материјалног права садржаног у одредбама члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду ("Службени гласник РС" бр. 24/05...32/13), важећег у време доношења побијаног решења о отказу уговора о раду, и члана 75. став 1. Закона о високом образовању ("Службени гласник РС" бр. 76/05 са изменама и допунама), правилно одлучили усвајањем тужбеног захтева.

Нижестепеним пресудама је правилно оцењено да не постоји законски разлог за отказ уговора о раду на иницијативу послодавца, јер тужилац није учинио повреду радне обавезе из члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду, предвиђене уговором о раду број 1-651 и Правилником о раду тужене, која му је побијаним решењем стављена на терет. Наиме, тужилац је допунски рад у В. т.ш.с.с. у 3. обављао почев од 22.02.2013. године, дакле у току летњег семестра, у складу са Одлуком Наставног већа тужене од 05.10.2012. године, којом је тужиоцу одобрено допунско радно ангажовање у наведеној високошколској установи у летњем семестру школске 2012/2013. године. Супротно наводима тужене, тужилац се није радно ангажовао у другој високошколској установи и држао наставу у зимском семестру 2012/2013. године, нити је одржао испит дана 28.01.2013. године, па му се околност да је без његовог сазнања и сагласности означен као испитивач у јануарском испитном року 2013. године на сајту образовне установе у којој је обављао допунски рад не може ставити на терет. У поступку пред нижестепеним судовима није утврђено да је тужилац поступао супротно обавезама предвиђеним уговором о раду, које су ближе дефинисане Правилником о раду тужене, те супротно члану 75. Закона о високом образовању, којим су прописани услови за радно ангажовање наставног особља на другим самосталним високошколским установама, па нема услова за отказ уговора о раду у смислу одредбе члана 179. тачка 2. Закона о раду и одредаба тачке 15. уговора о раду број 1-651, којима су прописане повреде радне обавезе због којих запосленом може престати радни однос отказом од стране послодавца. Тужилац је обављао допунски рад као наставник Високо техничке школе струковних студија у Зрењанину само у летњем семестру 2012/2103. године, а за ово ангажовање је претходно прибавио сагласност тужене. Стога је побијаним нижестепеним одлукама правилно оцењено да је решење о отказу уговора о раду тужиоца незаконито и као такво је поништено, а тужена је правилно обавезана да тужиоца врати на рад, да му упише радни стаж у радну књижицу и пријави га на обавезно социјално осигурање.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, применом члана 414. став 1. Закона о парничном поступку, без детаљног образлагања ревизијске одлуке у смислу члана 414. став 2. истог закона, имајући у виду да се у ревизији понављају жалбени наводи које је другостепени суд правилно оценио, а образлагањем ревизијске одлуке не би се постигло ново тумачење права, нити допринело његовом уједначеном тумачењу.

Имајући у виду исход поступка по ревизији, тужилац нема право на накнаду трошкова ревизијског поступка, због чега је применом члана 165. став 1. Закона о парничном поступку одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Снежана Андрејевић,с.р.**